

POSTANOWIENIE

Dnia 27 marca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 27 marca 2013r.,

sprawy **Ł. K.**

dotyczącej wydania wyroku łącznego,

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego [...]

z dnia 27 czerwca 2012 r., utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w W.

z dnia 29 marca 2012 r.,

p o s t a n o w i ł

1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,

2) obciążyć skazanego Ł. K. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego,

3) zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. B., Kancelaria Adwokacka, kwotę 738,00 zł (słownie: siedemset trzydzieści osiem złotych), w tym 23 % VAT, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej za sporządzenie i wniesienie kasacji.

UZASADNIENIE

Wyrokiem łącznym z dnia 29 marca 2012 r. (sygn. akt III K 86/12) Sąd Okręgowy połączył węzłem kary łącznej w wymiarze 7 (siedmiu) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności kary jednostkowe orzeczone wobec Ł. K. w sprawach o sygnaturach: III K 250/03 (wyrok Sądu Okręgowego z dnia 20 stycznia 2004 r.), V K 2045/03 (wyrok Sądu Rejonowego z dnia 22 czerwca 2004 r.) oraz II K 167/07 (wyrok Sądu Rejonowego z dnia 11 lipca 2007 r.). Orzeczenie to zostało utrzymane w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 27 czerwca 2012 r. (sygn. akt II AKa 177/12).

Od tego prawomocnego wyroku (w zakresie wymiaru kary łącznej) kasację wniósł obrońca Ł. K. zarzucając temu orzeczeniu:

- 1) rażące naruszenie prawa materialnego mające, jego zdaniem wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 86 § 1 k.k. poprzez nieuwzględnienie i pominięcie, przy wydawaniu wyroku łącznego wszystkich okoliczności przemawiających za przyjęciem zasady pełnej absorpcji przy łączeniu kar, w szczególności opinii z dnia 28 grudnia 2011 roku wskazującej na pozytywne zachowanie skazanego, w trakcie odbywania przez niego kary pozbawienia wolności, jako przesłanki warunkującej orzeczenia kary łącznej w granicach od najwyższej z kar, a więc na zasadzie pełnej
- 2) absorpcji;
- 3) rażące naruszenie prawa procesowego mające wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, polegające na obrazie przepisu art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. oraz art. 424 § 1 k.p.k. poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego w sprawie, a w szczególności jednostronne przyjęcie okoliczności przemawiających na niekorzyść skazanego, wyrażających się w budowaniu przeświadczenia, co do podstaw przyjętej zasady łączenia kar z pominięciem opinii Dyrektora Aresztu Śledczego z dnia 28 grudnia 2011 roku, a przy przyjęciu własnej i dowolnej interpretacji przedmiotowej opinii, która to ocena zaważyła o nieuwjęciu treści opinii jako podstawy do zastosowania zasady pełnej absorpcji przy orzekaniu w wyroku łącznym.

Podnosząc powyższe zarzuty, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania w postępowaniu apelacyjnym.

W odpowiedzi na kasację Prokurator Prokuratury Apelacyjnej wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesiona kasacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym, co uzasadniało jej rozpoznanie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Zawarty w kasacji zarzut obrazy prawa materialnego jest zarzutem chybionym. Sąd nie dopuścił się obrazy prawa materialnego, orzekł bowiem w sposób i w granicach określonych tymi przepisami. Autor kasacji, podnosząc zarzut obrazy prawa materialnego, kwestionuje w istocie wymiar kary łącznej. Regulacje

art. 86 k.k. określają zasady łączenia kar i granice kary łącznej, w ramach których Sądy orzekają zgodnie z dyrektywami wymiaru kary (w tym zgodnie z dyrektywami specyficznymi dla kary łącznej). W niniejszej sprawie sąd *ad quem* uzasadnił powody, z jakich podzielił racje sądu *a quo* w zakresie wymiaru kary, która to kara mieściła się w granicach zakreślonych omawianym przepisem.

Natomiast, gdy chodzi o zarzut naruszenia prawa procesowego, skarżący nie wskazuje, na czym polegać miałyby rażące naruszenie wskazanych w *petitum* kasacji przepisów. W ocenie Sądu Najwyższego, zwłaszcza porównując treść zarzutu kasacji i apelacji złożonej w sprawie uznać należy, że zarzut obraży prawa procesowego skierowany jest *de facto* przeciw orzeczeniu Sądu I instancji. Gdyby nawet jednak odczytywać go jako zarzut przeniesienia rażąco błędnych ocen na wyrok Sądu II instancji (tzw. powielenie naruszenia prawa procesowego mające swe źródło w niedostrzeżeniu błędów sądu *a quo* w toku kontroli odwoławczej) podkreślić należy, że skarżący nie przytacza żadnych argumentów mających świadczyć o jakimkolwiek, a tym bardziej rażącym i transparentnym wykroczeniu przez sąd *ad quem* poza wyznaczone zasadami doświadczenia życiowego oraz logicznego rozumowania kryteria oceny i kontroli wyroku Sądu I instancji.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji.